

VOLKER KUTSCHER • **Sessiz Ölüm**

VOLKER KUTSCHER 1962 doğumlu. Alman dili ve edebiyatı, felsefe ve tarih öğrenimi gördü. Gazetecilik yaptı. İlk polisiye romanını 1995'te Christian Schnalke'yle beraber yazdı. Bunu biri yine aynı yazarla ortak olmak üzere iki roman daha izledi. Tanınmasını sağlayan eseri, 2007'de yayımlanan *Islak Balık* oldu (İletişim Yayınları, 2017). Serbest yazar olarak Köln'de yaşıyor.

Der stumme Tod. Gereon Raths zweiter Fall

© 2009, 2010 Verlag Kiepenheuer & Witsch, Köln

Bu kitabın yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 2567 • Dünya Edebiyatı 241

ISBN-13: 978-975-05-2212-0

© 2018 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2018, İstanbul

DIZI YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

YAYINA HAZIRLAYAN Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Remzi Abbas

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devkaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VOLKER KUTSCHER

Sessiz Ölüm

Gereon Rath'ın İkinci Vakası

Der stumme Tod

Gereon Raths zweiter Fall

ÇEVİREN *Gülçin Wilhelm*

*Sanatçının hoparlörlerden gelen sesi gayet iyi ve
bütün perdelerde pürüzsüzdü; sesli film için
pek elverişli olmayacak dil gariplikleri de
yok olmuştu sanki.*

FILM KURIER (1929)

*Peki şimdi sesli film ruhsuzlara mı hizmet ediyor?
Değerli izledinleyicilerim, sesli filmin
kime hizmet edeceği bir tek bizim elimizde.*

FRITZ VON UNRUH (1929)

*What have I become?
My sweetest friend
Everyone I know
Goes away in the end
You could have it all
My empire of dirt
I will let you down
I will make you hurt*

NINE INCH NAILS (1994)

28 Şubat 1930

Cuma

1

Işık demeti karanlıkta sanki her zamankinden daha bir ikircikli dans ediyordu; daha bir tedirgin, daha yabaniydi sanki. Derken yanıp sönmeler azalarak yerini net şekillere bıraktı.

Yumuşak çizgileri olan bir yüz belirdi; perdeye yalnız ışıkla çizilmişti.

Genç kadının yüzü.

Açılan gözleri.

Ona bakan.

Işıkla ölümsüzleştirilmiş, sonsuza kadar kalımsızlıktan kurtarılmış. O, kadınla her canı çektiğinde, ne zaman isterse bu karanlık odayı, bu karanlık yaşamı aydınlatabilecek.

Yaşamı. Çaresiz karanlığını, bir projektörün perdede dans eden ışık demetinden başka hiçbir şeyin aydınlatamadığı bir yaşamdı bu.

Kadının gözlerinin iyice açıldığını görüyordu. Görüyordu, çünkü bildik bir şeydi bu. Onun ne hissettiğini de çok iyi biliyordu. Kadının hissettiği şey kendisine yabancı ama ona tanıdıktı. Ona öyle yakın hissediyordu ki kendisini. Hani neredeyse ilelebet selüloite yapıştığı o an kadar.

Kadın ona bakıyor ve yavaş yavaş kavriyordu. Ya da kavradığını sanıyordu.

Boğulmaktan korkarmışçasına boğazını kavradı elleri.

Büyük bir acı hissetmiyordu artık, tek bilincine vardığı, bir şeyin artık eskisi gibi olmadığıydı.

Bir şey eksikti.

Sesi yoktu.

Bir şey söylemek istedi, sesi çıkmadı.

O yapmacık ses kesilmişti artık. O tahammül edilmez, kadının kendisine ait olmayan ses yoktu artık. Onu birdenbire yabancı, habis bir güç gibi pençelerine almış sestten kurtarmıştı kadını.

Dehşetten ziyade şaşkınlık ifadesi vardı kadının gözlerinde, anlamakta zorluk çekiyordu.

Onun kendisini sevdiğini, ona, sadece onun o temiz, melek yüreğine olan sevgisinden dolayı bunu yaptığını anlaması çok zordu.

Gerçi onun anlayıp anlamaması pek o kadar da önemli değildi ya.

Kadının ağzını açmasıyla birden sanki her şey eskisi gibi oluvermişti. Nihayet duyuyordu onu artık. En sonunda onun o gerçek sesini, o ölümsüz, kimsenin elinden alamayacağı, zamanın dışında gibi, günün pisliği ve sıradanlığıyla hiçbir ilgisi olmayan sesi duyuyordu.

O ses, daha ilk duyduğunda, kadın ilk kez onunla konuşurken, yalnız olmadıkları halde bir tek ona hitaben konuşurken büyülemişti onu.

Kadının şu andaki bakışına dayanamadı. Perdenin kenarından bakmış, her şeyi görmüştü; çok değil az sonra dengesini kaybedecekti.

Düştüğü an.

Apansız değişen bakışı.

Gözlerindeki ölüm sezgisi.

Öleceğini bilmek.

O anda öleceğini bilmek.

Geri dönüş yok.

Ölüm.

Ölüm gözlerinde.

Ölüm gözlerine oturdu.

Koyu renk takım elbiseli adam, yeşil ipek elbiseli kadına teklifsizce gülümsedi. Bir eli cebinde, diğer elinde konyak bardağı, öyle durup duruyordu. Gece elbiseli kadınla aralarında birkaç santim mesafe kalmıştı ama o hâlâ kıpırdamıyordu.

Yeşil ipek, kadının hızlı nefesiyle bir kalkıp bir iniyordu. Kadın, “Doğru mu duyuyorum?” dedi kızarak.

Konyağından bir yudum aldı. “O güzel kulaklarımızla yanlış duyacağınızı tasavvur bile edemiyorum,” derken suratındaki gülümseme genişlemiş, âdeta sırtıma halini almıştı.

“Buna razı geleceğimi gerçekten düşünüyor musunuz?”

Kadının kızgınlığı hoşuna gidiyor gibiydi; o kızdıkça sırtması daha bir arsızlaşıyordu. Bir süre bir şey demeyerek cevabını enine boyuna düşünüyor havası verdi. Sonra tasdik anlamında başını sallayarak, “Galiba düşünüyorum,” dedi. “Yanılmıyorsam aynısını Herr von Kessler de yapmış sizinle, öyle değil mi?”

“Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum, sevgili Kont Thorwald!”

Kadının bunları söylerken elini beline koyması ona resmen zevk veriyordu. Birden bir şimşek içeriyi aydınlattı.

“Bu cevap mı şimdi?” dedi ve inceler gibi konyak bardağına baktı.

“Peki *bunu* nasıl buluyorsunuz cevap olarak?”

Kadın cümlesinin ortasında elini kaldırmıştı. Diğeri gözlerini kapatmış, okkalı bir tokat bekliyorken, başka bir âlemden gelirmişçesine gümbür gümbür çıkan bir sözcük, bütün hareketleri bir anda dondurmaya yetmişti: “Kestiiiiik!”

İkisi de bir saniye fotoğraf hareketsizliği ile bulunduğu pozisyonda kalakaldı; derken kadın elini indirdi, diğeri gözlerini açtı; karanlığa, üstünde durdukları parkenin kirli beton zemine dönüştüğü noktaya çevirdiler bakışlarını. Kadın gözlerini kırıştırarak, iki heceyle her şeyi berbat eden ve şu anda ayağa kalkıp kulaklığını sandalyeye asarak aydınlık tarafa yönelmekte olan adamın açılıp kapanır sandalyesini seçebildi ancak. Kravatı gelişigüzel bağlanmış, gömleğinin kolları yukarı doğru kıvrılmış yönetmen atle-

tik yapılı biriydi. Biraz önce bağırıp herkesi yerinden zıplatan o de-
ğildi sanki; birden yumuşacık olmuştu sesi.

“Betty, son sözcükleri yanlış yöne bakarak söyledin hayatım,”
dedi. “Mikrofonlar almadı seni.”

“Mikrofonlar, mikrofonlar. Bir mikrofondur gidiyor. Duymaya
tahammülüm kalmadı artık, Jo. Bunun artık filmle bir ilgisi yok!”
Yan tarafa attığı sert bakış, düğmelerin başındaki ses teknisyeni-
nin kızarmasına yetmişti. “Film,” diye devam etti, “film nedir, ışık
ve gölgedir. Bunu koskoca Josef Dressler’e anlatmayayım yani. Se-
luloitteki yüzüm, Jo! Sanatımı *mikrofon* aracılığıyla icra etmiyo-
rum ben!”

Mikrofon sözcüğüne öyle bir vurgulama yapmıştı ki, sanki da-
ha yeni keşfedilmiş, son derece iğrenç bir böcek cinsinden söz edi-
yordu.

Dressler cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Sesine ihti-
yacın olmadığını biliyorum, Betty,” dedi. “Ama dediğin artık geç-
mişte kaldı. Bu filmle geleceğin başlıyor. Gelecek de *konusuyor*.”

“Saçmaaa! İtibar etmeyi de var, hem de bir dolu; bunlar hâlâ
doğru dürüst filmler çekiyor. Mikrofonsuz. Koskoca Chaplin’in
yanılgı içinde mi olduğunu sanıyorsun? Şu anda herkesin peşine
takıldığı sesli filmin sadece bir moda olmadığı, kısa zamanda unu-
tılmaya yüz tutmayacağı nereden malum?”

Dressler, ses sanki ondan değil de başkasından çıkıyormuş gibi
hayretle bakıyordu ona. “Biliyorum,” dedi. “Burada hepimiz bili-
yoruz bunu. *Sen* de biliyorsun. Sesli film sanki senin için yaratıl-
mış, sen de sesli film için. Konuşmalı film seni gerçekten çok ünlü
yapacak. Yapman gereken bir tek şey var, o da doğru yöne konu-
şmayı aklından çıkarmaman.”

“Akıldan çıkarmamak ne kelime? Bir rolü oynarken benim onu
yaşamam gerekiyor.”

“Tamam, yaşa rolünü. Ama bunu yaparken Victor’a doğru ko-
nuş. Bu arada diyalogun bitmeden elini kaldırma.”

Betty başıyla onayladı.

“Provalarda yaptığın gibi de çok sert vurma, dokunman yeter.
Tokat duyulmasa da olur, gök gürültüsü duyulsun bir tek.”

Betty de dahil herkes güldü. Gerginlik geçmiş, hava gene yumu-

şamıştı. Bunu bir tek Jo Dressler başarabilirdi. Betty bu yüzden seviyordu onu.

“Evet, herkes pozisyonunu alıyor, sahneyi tekrarlıyoruz!”

Yönetmen sandalyesine oturup kulaklığını taktı. Betty kapıdaki yerini aldı, şöminenin yanındaki pozisyonunu terk etmeyen Victor ise sadece yüzündeki ifadeyi değiştirdi. Kulisteki telaş sırasında Betty rolüne konsantre oldu. Şefinin ricası üzerine milyoner kızı rolüne giren, bunun sonuçlarıyla boğuşmak zorunda kalırken bu ne idüğü belirsiz dolandırıcının karalamalarına öfkelenip sinirlenen bir otel memuresini canlandırıyor. Filmin sonunda, sahne biterken öpüşeceği bu dolandırıcının, aslında dolandırıcılığa bile yeteneği olmayan beceriksizin biri olduğu ortaya çıkıyordu.

Ses teknisyeniyle kameraman aygıtlarını tekrar çalıştırmaya başladılar. Sete, duadan önceki kilise sessizliği hâkim oldu.

Çekim tahtası sessizliği bir bıçak gibi kesti.

“Aşk Fırtınası, elli üçüncü sahne, ikinci çekim.”

Dressler’in “Veeee başla!” diyen sesi duyuldu.

Victor tekrar zevzekliklerine başladı, Betty ise rolü gereği öfkelenmeye devam edip kendi kendini iyice doldurdu. Kameranın nerede durduğunu çok iyi biliyordu, hep bilirdi onu bilmesine de, her hareketini kaydeden o merceği yok sayıp oynamakta da bayağı ustaydı.

Şöminenin yanındaki konumunu almış, Victor’a verip veriştir-meye başlamıştı. Victor’un tepesinde koskoca bir mikrofon sallanıyordu; onu da kamera gibi yok saymaya çalıştı. Victor’la konuşur gibi yaparken, haliyle mikrofonu konuşmuş oluyordu. Bu kadar basitti bu iş, Jo haklıydı. Victor bir falso yapmazsa (ki bu maalesef sık sık karşılaşılan bir durumdu) sahne neredeyse tamamdı. Şimşek tam zamanında çakmıştı. Bundan sonra kendini iç ritmine bıraktı; sahnenin son sözlerini söylerken bir taraftan da yavaş yavaş geriye saymaya başladı.

“Peki *bunu* nasıl buluyorsunuz cevap olarak?”

Şimdi.

Tam şimdi tokatın gelmesi gerekiyor.

Tokatın, Victor’un yüzüne nasıl çarptığını hissetti; evvah, gene sert vurmuştu. Neyse, Victor’a bu kadarcıktan bir şey olmazdı herhalde. Hiç olmazsa kavgaları daha gerçekçi bir etki yaratacağı.

O anda bir terslik olduğunu fark etti.

Gök gürlememişti.

Onun yerine tiz bir metalik ses duyulmuştu. Arkasında madenimsi bir şey yere düşmüş olmalıydı.

Gözlerini yumdu. Hayır! Lütfen!

Aptalca bir teknik arıza mıydı yoksa bu? Şimdi tam da bu kadar iyi oynamışken ...

Evet, öyleydi.

Dressler küfür yağdırıyordu. “Kestiiiiik!”

Gözlerinin kapalı olmasına rağmen ışıktaki bir değişiklik olduğunu fark etti. Daha göz kapaklarını kaldıramadan bir darbe hissetti. Devasa bir çekiç darbesi gibiydi; omzuna, üst koluna, ensesine gelmişti. Gözlerini açtığı anda kendisini yerde buldu. Ne oluyordu? Vücudundan çat diye bir ses geldi; bir yerleri kırılmış olmalıydı. Acı öyle ani, öyle acımasız kendini göstermişti ki, bir anda gözleri karardı. Stüdyonun tavanındaki brandaları, çelik iskeleyi, Victor'un dehşete uğramış yüz ifadesini gördü, ancak bunlar da yavaş yavaş görüş alanından çıktı.

Kalkmaya yeltendi, olmadı; kaçmaya çalıştı, çünkü bu arada yüzü ve saçları, derken olduğu gibi sol tarafı yanmaya başlamıştı. Korkunç acı duyuyordu. Kafasını bile çevirmesi mümkün değildi; onu aşağı bastıran ve yakmaya kararlı bir şey vardı. Tüm vücudu acıya başkaldırmak istiyor, ama o bacaklarına söz geçiremiyor, onları hareket ettiremiyordu. Hiçbir yerini hareket ettiremiyordu; vücudu, emirleri yerine getirmemekte direnen isyankâr bir ordu haline gelmişti âdeta. Burnuna yanık saç, yanık deri kokusu geldi; birisi çığlık çığlığa bağıyordu, birden duyduğu sesin kendi sesi olduğunu anladı ve şaşakaldı. Ama bağıran sanki başkasıydı, kendisi olamazdı ki, o çığlık atan, acıdan kıvranan, hareket edemeyen, sadece bağırmak, bağırmak ve bağırmak isteyen şeyin kendisi olması imkânsızdı.

Birden Victor'un yüzü belirdi tekrar; gerçi o faltaşı gibi açılmış gözler, garip bir biçimde yamulmuş ağıza bakıldığında buna yüz demek için bin şahit isterdi ya; bir film kahramanının ifadesi değildi her halükârda yüzündeki ifade ama kararlıydı. Betty, şekilsiz bir denizanasını andıran suyun, havada uzun uzun süzülüp vücuduna temas ettiği anda anlayabilirdi ancak Victor'un ne yaptığını.

Ve bunun, hayatta göreceği en son şey olduğunu biliyordu.

Birden her yer ışık oldu. Alabildiğine aydınlık bembeyaz bir ışık sardı her yanını; sarmaktan da öte, kendisi ışık haline geldi. Bir saniyede o güne kadar hiç tanık olmadığı bir aydınlığın parçası haline gelmişti. Müthiş berraktı etrafı. Ve o an, bu aydınlığın kendisini dönüşü olmayan bir karanlığa sürükleyeceğini anlamıştı.

3

Sch. debeleniyordu. “Baumgart” onu yere yatırmış, pantolonunu sıyırmaya çalışıyordu. Sch., bırakmazsa bağıracağını söyleyince, “Baumgart” sırtarak “istediğin kadar bağır, seni burada kimse duymaz,” dedi. Boğuşma sırasında Sch., “sana teslim olmaksızın ölmeyi tercih ederim,” dedi. “Baumgart”ın buna cevabı: “Geber o zaman” oldu ...

“Beyefendinin bir arzusu var mı?”

“Geber o zaman,” diye mırıldandı Rath.

“Anlamadım?”

Rath kafasını dergiden kaldırdı. Garson, elinde kirli tabak dolu bir tepsiyle masasında dikiliyordu. “Ah, boş verin,” dedi Rath, “önemli değil.”

“Bir şey arzu eder misiniz?”

“Yok, şu anda bir şey istemiyorum, teşekkür ederim. Birini bekliyorum da.”

“Hay hay.”

Garson masadaki boş fincanı alıp gitti. Rath, ne de alıngan mübarek, diye geçirdi içinden. Tepsiyi düşürmemek için masaların arasında akrobatik hareketler yapan adamın arkasından bakakaldı bir süre. Kahve, yavaştan dolmak üzereydi. Birazdan masadaki boş sandalye için mücadele etmesi gerekecekti.

Kathi gecikmişti. İlk kez oluyordu bu. Meselenin ne olduğunu hâlâ anlamamış mıydı, yoksa anladığı için mi gecikmişti?

Kathi ofisten aramamalıydı onu. Olayı hâlâ anlamamıştı. Muhtemelen yine bir iyilikte bulunmak istemişti. İster mi, istemez mi, ona sormadan mütemadiyen bir iyilik yapmak ihtiyacındaydı ya. Rath’la Resi’ye gitmek istemesi de aynı nedendendi. Renanyalı ola-

rak hoşuna gideceğini düşündüğünü söylemiş, kıyafet balosuna iki bilet almıştı.

Zaten karnaval yerine faşing demesi, Rath'ı sinir etmeye yetmiş-ti bir kere.

Demek buralarda karnavala faşing deniyordu. Rath başına gelecekleri tahmin edebiliyordu. Kıyafet zorunluluğu, şarap zorunluluğu, keyif alma zorunluluğu, seniseviyorum, ve sonunda da hayatboyubirlikteyiz zorunluluğu.

O can sıkıcı telefon konuşması, tüm acımasızlığıyla Kathi'nin aslında kim ve ne olduğunu hatırlatmıştı ona. Kathi, yeni yıla fazlasıyla sarkmış bir yılbaşı tanışıydı.

Saat on ikiye doğru tanışmışlardı; birlikte yeni yıla kadeh kaldırmışlar, hafif çakar keyif olunca da spontane öpüşmüşlerdi. Sonra punç standına gitmişler, orada da yeni onyılın aslında 1931'de başlayacağını, matematiksel olarak bakıldığında 1930'un, 20'li yılların sonunu teşkil ettiğini iddia edip yeni yıllla ilgili bütün umutları anında kırmayı beceren bir ukalaya yakalanmışlardı.

Kathi, illa ki bir şeyler öğretme çabasındaki matematikçiyi büyülenmiş gibi dinlerken, Rath başını dinliyormuş havasında sallaya sallaya boyuna punçları tazelemişti. Derken, Kathi'yi çekip adamın yanından uzaklaştırmış, milletin Charlottenburg üzerindeki havai fişeklerini izlediği terasa çıkartmış, kuytu bir köşeye sıkıştırıp, kahkaha, cümbüş, havai fişek sesleri arasında onu tekrar öpmüştü. Bu arada hızını alamayıp biraz sertçe öpünce, Kathi can havliyle bir çılgılık kopartmıştı. Dudağı kanamış, ona şaşkın şaşkın bakmıştı; Rath kafasında nasıl özür dileyeceğinin hesabını yaparken Kathi birden gülüvermiş ve Rath'ı tekrar kendine doğru çekmişti.

Kathi'ye göre bir tutku belirtisi olabilirdi bu ama gerçekte öfkeydi; masum birisinden intikam almaya soyunmuş nedensiz bir saldırganlıktı. Ve sonra, kız onu çatı katındaki ufak dairesine götürdüğünde de yüz yıl kadın görmemiş birisinin azgınlığıyla, âdeta ondan öfkesini çıkartmıştı.

Kathi buna *sevişme*, öfkesine de *tutku* demişti.

Sonrası? Kathi'nin *sevgi* deyip de kendisinin ismini koyamadığı, havai fişek ve geleceğe yönelik temennilerle başlayan, ama buna rağmen geleceği olmayan o "ilişki" baştan beri açıktı aslında kafa-

sında. Alkol ve hormonların bilimum endişe ve kaygıları silip süpürdüğü anki daha ilk öpüşmede neler olacağını tahmin etmiş, yeni yılın sabahı yatağa kahve getiren Kathi'nin bakışlarını görünce de artık şüphesi kalmamıştı.

Kahve kokusunu duyunca önce sevinmiş, ama biraz sonra onun yüzündeki aşk dolu ifadeyi görmüştü.

Kahvesini içerken mahmurlukla gülümsemişti ona.

Ve ilk yalanını söylemişti, arka arkaya yalanlar gelecekti sonra. Aslında yalan söylemeye niyeti yoktu, hatta bazen farkında olmadan bile yalan söylüyordu. Yalanı günbegün büyüyor, gittikçe çekilmez bir hale geliyordu. Ona çoktan gerçeği söylemiş olması gerekirdi.

Onun biraz önce ahizeden gelen sesi, bir de üstüne faşing balosu, randevular, eğlenceler, elbiselerle ilgili gevezelikleri, yapay bir neşeye büründürülmüş boş konuşmaları, Rath'ı sonunda uyandırmıştı; artık bu işe son vermenin zamanı gelmişti.

Ama telefonda olmazdı bu. İşyeri telefonundan asla olmazdı. Rath pür dikkat bir dosya inceleyen polis memuru Kriminal Sekreter Gräf'e gözücuyla bakarak Kathi'ye telefon etmiş, onu Uhlanddeck Cafe'ye konuşmaya çağırılmıştı.

Gräf kafasını dosyadan kaldırmadan "Kudamm'da ne işin var, Schöneberg'e gitmemiz lazım," demişti.

"Schöneberg'e sen gidiyorsun."

Rath memura arabanın anahtarını vermiş, kendisini de kahvenin önünde atmasını söylemişti. Kathi yakında bir yerde çalışıyordu.

Yakında bir yerde çalışıyordu da, ona rağmen görünmemişti daha.

Rath, garson gelmeden önce karıştırdığı aylık kriminoloji dergisini okumaya başladı. Alex'teki şefi Şube Müdürü Gennat'ın, Düsseldorfta oldukça büyük ses getiren bir soruşturma ile ilgili bir yazısı vardı; Gennat, bir dizi faili meçhul korkunç cinayetin aydınlanmasında oradaki asayiş şubesine yardımcı olma amacıyla Berlinli birkaç seçkin meslektaşıyla Düsseldorf'a gitmişti. Rath, Buda'yı hayal kırıklığına uğratacağı, gitmemekle kendi kariyerine zarar geleceğini bile bile birlikte gitmeyi reddetmişti. Çünkü Gennat tarafından böyle bir görev için seçilmiş olmak büyük bir payeydi, öyle kolay kolay geri çevirmeye gelmezdi. Ama Rath'ın babası bile, onun Ren bölgesine

geri dönmesine sıcak bakmamıştı. Ki, olay Köln bile değil, Düsseldorf'taydı. Hatta Asayiş Şube Müdürü Engelbert Rath, gelmesini çok sakıncalı bulmuş, LeClerk ile gazetelerinin Gereon Rath'ın hâlâ poliste çalışıyor olduğunu öğrenmesi durumunda, bir yıl önce zar zor hale yola konan birtakım şeylerin heba olacağını söylemişti.

İç iğini yiyordu. Yıllardır Prusya'da hiçbir asayiş vakası, Düsseldorf'taki bu cinayet dizisi kadar yankı uyandırmamıştı; sadece birkaç ay içerisinde dokuz cinayet işlenmiş, kayıtlara birkaç da cinayete teşebbüs vakası geçmişti. Düsseldorf polisinin başlarda tek bir katilden söz etmesi, kentte galeyana neden olmuştu. Böyle aceleci sonuçlar Gennat'ın tarzı değildi; o yüzden yazıda her bir cinayetin kendine has özelliklerinin olduğu tezini savunuyor, bunları tek tek sıralıyordu. Tam kriminoloji dergilik bir makaleydi. Gennat her sayıda, Berlin'den gelen hatırı sayılır takviyeye rağmen bir adım ilerleme kaydetmeyen soruşturmaların son durumu hakkında bilgi veriyor, olmayan sonuçlardan söz edemeyeceği durumlarda da, etraflıca cinayet kurbanlarının (hepsi Düsseldorf ve yakın çevresinde kayıtlara geçen dokuz ölü ve ağır ya da hafif dört yaralı) kendisinden bahsediyordu. Gennat'ın başından geçenlere uzun uzun yer verdiği yirmi altı yaşındaki hizmetçi Sch., saldırganın bir ses duyup kaçması sayesinde olayı ağır yaralı olarak atlatmıştı.

Rath, "Alex'i bekler", daha doğrusu kendisine iş diye verilen angaryalarla meşgul olurken, Gennat'ın Düsseldorfla ilgili yazdığı bütün yazıları okumuştı. Onu angaryaya koşan Başkomiser Böhm'dü; Gennat yokluğunda Cinayet Masası'na baksın diye bula bula Buldog'u bulmuştu. Bunun Gereon Rath için anlamı, ahmakça, her odacının halledebileceği işler, çok çok da milletin istemediği, başından atmak istediği vakalardı. Bunlardan bir tanesi Isolde Heer'di örneğin: Kadın iki gün önce Schöneberg'deki evinde ocağı yakmadan gazı açmıştı. İş çıkarmasına çıkaracak, ama fors getirmeyeceği apaçık belli olan intiharlardan biriydi bu. Ki, bunlardan boldu bu aralar, intihar konjonktürü bu kış bayağı iyiydi. Bunların çoğu için yerel cinayet masaları tarafından ilgili karakollarda dosya açılrsa da, tek tük bazısı Alex'e "çıkmayı" beceriyor, burada da âdeta Gereon Rath'ın masasına nişan alıyordu.

Moral bozucu bir durumdu.